

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **SETRA, spol. s r. o.**, se sídlem Zvonařka 16, Brno, zastoupen JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2010, č.j. 2331/500/10 94756/ENV/10,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 11. 2010, č.j. 2331/500/10 94756/ENV/10, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, a to ve výši 15 467,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Svobody, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2003, sp. zn. MHMP-8424/03/8, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení odpadového hospodářství č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0910354.004/10/PLY ze dne 31. 8. 2010, jímž byla žalobkyni uložena pokuta v celkové výši 180 000,- Kč za porušení zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů.

Odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že výroková část rozhodnutí o udělení pokuty B obsahuje označení konkrétních podmínek rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, které žalobkyně porušila, čímž toto rozhodnutí plně odpovídá § 68 odst. 2 zákona správního řádu. Podklady pro vydání rozhodnutí o pokutě jsou v odůvodnění správně uvedeny. Žalobkyně navíc měla možnost v průběhu řízení nahlédnout do spisu, a tak se seznámit se všemi dokumenty. Dílčí protokol ze dne 9.9.2009 nemusí být v rozhodnutí zmíněn, protože veškeré údaje a informace o průběhu kontroly uskutečněné dne 9.9.2009 jsou uvedeny v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 20.5.2010, na které se rozhodnutí v odůvodnění odvolává. Odvolací orgán konstatoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje řádné uvedení úvah, kterými se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů, včetně vypořádání námitek a podání žalobkyně. Námitka o tom, že pokuta A je nepřiměřeně vysoká a neodpovídá stupni ohrožení životního prostředí, je lichá a ČIŽP se s ní správně vypořádala v jejím odůvodnění a odvolací orgán se s tímto odůvodněním ztotožnil. Hodnocení ohrožení životního prostředí jako středního bylo mimo jiné zdůvodněno také případným znehodnocením těchto odpadů, které jsou cenným zdrojem živin. Rychlá náprava stavu a zajištění zařízení novým zámekem bylo v odůvodnění vzato v potaz a výše sankce je v úrovni pouhých 3 % maximální hodnoty. Povinnosti spojené s nakládáním s odpady mají za cíl minimalizovat možná ohrožení životního prostředí, a proto je třeba nařízení zákona o odpadech pečlivě dodržovat. Protiprávní jednání na úseku odpadového hospodářství zvyšuje riziko poškození životního prostředí, zpochybňuje funkčnost systému nakládání s odpady a působí demotivačně na ostatní subjekty ve smyslu dodržování zákona o odpadech. Přijaté řešení ve formě uložené pokuty je v souladu s veřejným zájmem v podobě zájmu na ochranu životního prostředí. Správní orgán dbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Skutečnost, že byla dne 9. 9. 2009 provedena kontrola předmětného zařízení, je podle odvolacího orgánu mimo vši pochybnost. Dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 9. 9. 2009 byl sice sepsán v jednacím místnosti Městského úřadu Veltrusy, ale z jeho znění tato skutečnost jasně vyplývá. Osoby jednající jménem odvolatele protokol vlastnoručně podepsaly a s jeho obsahem vyjádřily souhlas. Povinnost uvádět provozní dobu zařízení vyplývá z platného provozního řádu, jmenovitě na straně 11, povinnost uvádět v provozním deníku množství závlahy zakládky je stanovena v provozním řádu na str. 14. Pokud jde o správnost rozborů odpadů z ČOV, právě provozovatel zařízení je povinný provádět kontrolu dokumentace o odpadu včetně protokolu o odběru a vlastnostech odpadu, což podle zjištění ČIŽP nečinil. Tvrzení o překročení povolené hranice 15 % podílu množství kalů z čištění vod bylo učiněno na základě podkladů, které jsou uvedeny ve spisu, v odvolání zmiňované „ostatní vstupy“ není možno pokládat za odpady a jako takové je zařadit do evidence zařízení, protože s nimi provozovatel takto nenakládal. Informace v dílčím protokolu ze dne 9. 9. 2009, v oznámení o zahájení správního řízení a napadeném rozhodnutí se liší z toho důvodu, že další dokumenty byly ČIŽP zaslány až 23. 9. 2009. Názor žalobkyně, že nemusela provádět mikrobiologické rozborů odpadu kat. č. 19 08 05 na nebezpečnou vlastnost - infekčnost z toho důvodu, že šlo o stabilizovaný kal, nemá oporu v žádném právním předpisu. Tím, že provozovatel neprováděl jiné mikrobiologické rozborů, zvyšoval riziko možných negativních dopadů na životní prostředí a případně na lidské zdraví. Skutečnost, že se ze strany žalobkyně jedná o první zjištění porušení zákona o odpadech, byla ČIŽP vzata v úvahu, výše sankce je

v úrovni pouhých 1,5 % maximální hodnoty, plně odpovídá zjištěnému provinění a byla řádně zdůvodněna.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně namítla, že na rozhodování podle zákona o odpadech se vztahuje správní řád, podle kterého měly správní orgány postupovat, což však neučinily. Výrok napadeného rozhodnutí neodpovídá dikci ust. § 90 odst. 5 věta první správního řádu, jelikož žalovaný pouze potvrdil rozhodnutí ČIŽP, avšak opomenul současně uvést výrok týkající se zamítnutí odvolání žalobkyně. Napadené rozhodnutí tedy neobsahuje náležitosti stanovené zákonem pro obsah rozhodnutí, což je činí nicotným. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v listinné podobě, a proto mělo mít náležitosti podle ust. § 69 odst. 1 správního řádu. Napadené rozhodnutí však není nikým podepsáno ani neobsahuje otisk úředního razítka, přičemž tuto vadu nemůže zhojit list papíru s ověřovací doložkou o konverzi do dokumentu v listinné podobě připojený před první stranu napadeného rozhodnutí, jelikož podpis a otisk razítka musí být vyhotoven až na konci písemného vyhotovení rozhodnutí a uzavírat celý text. Navíc je-li k dokumentu připojována ověřovací doložka, tato doložka musí být umístěna až za poslední stránku ověřovaného dokumentu, aby bylo zřejmé, co vlastně bylo předmětem ověření a musí být s listinou spojena pevnou uzávěrou, která musí být přelepena a opatřena razítkem ověřujícího orgánu, aby nemohlo dojít k oddělení jednotlivých listů. Pro nesplnění těchto požadavků je nelze považovat za rozhodnutí vydané správním orgánem a jako takové je nicotné. Ověřovací doložka konverze do dokumentu v listinné podobě připojená před první stranu napadeného rozhodnutí kromě toho nesplňuje náležitosti podle ust. § 25 odst. 2 písm. f), g) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, jelikož v ní chybí údaj o tom, zda byl vstup podepsán platným uznávaným elektronickým podpisem nebo označen platnou uznávanou elektronickou značkou, číslo kvalifikovaného certifikátu, na němž je uznávaný elektronický podpis založen, nebo číslo kvalifikovaného systémového certifikátu, na němž je uznávaná elektronická značka založena, a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát vydal a dále v doložce chybí datum a čas uvedené v kvalifikovaném časovém razítku, číslo kvalifikovaného časového razítka a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikované časové razítko vydal, byl-li vstup kvalifikovaným časovým razítkem opatřen. Navíc tato doložka obsahuje údaj o tom, že tento dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a zákona č. 190/2009 Sb., avšak tento zákon ustanovení citovaný § 69a neobsahuje. Konečně k formální stránce napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že na první straně napadeného rozhodnutí je v pravém horním rohu drobný křížek a pod ním hůře čitelný drobným písmem napsaný text, z něhož je čitelný pouze text „neplatný podpis“ a ostatní je překryto tmavě šedým křížkem, a tudíž nečitelné. Z toho žalobkyně dovozuje, že napadené rozhodnutí v podobě datové zprávy nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, a proto jako takové nemůže být považováno za rozhodnutí. Podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. dokumenty orgánů veřejné moci doručované prostřednictvím datové schránky mají formu datové zprávy. Podle zákona č. 227/2000 Sb., musí být datová zpráva podepsaná, tedy opatřena elektronickým podpisem. Rozhodnutí ČIŽP bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím datové schránky, avšak nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, kteroužto skutečnost žalobkyně zjistila až při vyhotovování autorizované konverze tohoto dokumentu pro účely podání této žaloby, kdy se na Czechpointu

dověděla, že požadovanou konverzi rozhodnutí ČIŽP nelze provést, jelikož tato datová zpráva neobsahuje platný certifikát. Nesplňovalo-li tedy rozhodnutí ČIŽP požadavky kladené na něho právními předpisy, pak trpí jinými vadami, pro něž jej nelze považovat za rozhodnutí vydané správním orgánem a jako takové je nicotné.

Žalobkyně dále namítla, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, jelikož žalovaný se při zkoumání odvoláním žalobkyně napadeného rozhodnutí ČIŽP řádně nezabýval obsahem tohoto rozhodnutí, jehož výrok I./I.B je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 věta první správního řádu. Ve výrokové části rozhodnutí má být uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Dále žalobkyně namítá, že odůvodnění rozhodnutí ČIŽP je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Výrok I./I.B rozhodnutí ČIŽP neobsahuje přesný a jednoznačný popis způsobu řešení otázky, která je předmětem řízení, jelikož neobsahuje označení konkrétních ustanovení provozního řádu, s nimiž má být vytýkané jednání žalobkyně v rozporu. Správní orgán I. stupně věnuje jeho značnou část popisu zjištění obsažených v některých listinách založených ve spisu (zcela pomíjí dílčí protokol ze dne 9. 9. 2009, kdy není zřejmé, zda tento dokument je také podkladem pro vydání rozhodnutí či nikoli, přestože je součástí spisu), avšak zcela zde chybí výslovné uvedení jednotlivých podkladů, které měl správní orgán I. stupně k dispozici pro své rozhodnutí, stejně jako absentují jakékoli jeho úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a při výkladu jím citovaných ustanovení právních předpisů. Nelze se spokojit s tím, že správní orgán v napadeném rozhodnutí zmiňuje pouze obsah listin ve spisu, jež ho k vydání napadeného rozhodnutí vedl, aniž by náležitě uvedl, jaké konkrétní závěry z jakých konkrétních podkladů vyvozuje. Bez označení konkrétních podkladů, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel, není možné následně ověřit, zda správním orgánem vyvozená skutková zjištění mají oporu v příslušných podkladech či nikoli, a proto je takové rozhodnutí nepřesvědčivé a nezákonné. Stejně tak k řádnému odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nemůže stačit prostý opis dikce ustanovení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje bez vysvětlení úvah, kterými se správní orgán řídil při jejich aplikaci. Rozhodnutí ČIŽP je tak nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné a žalovaný nedostál své přezkumné povinnosti uložené mu v ust. § 89 odst. 2 věta první správního řádu. I rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu musí korespondovat ust. § 68 správního řádu, zejména odstavci 3, avšak odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje uvedení podkladů, které měl žalovaný k dispozici pro své rozhodování. Podle názoru žalobkyně nepostačuje konstatování, že přezkoumal jemu předložený spisový materiál, jelikož není zřejmé, co konkrétně bylo žalovanému předloženo. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů, jaké důkazy využil a jak je vyhodnotil pro své rozhodnutí a která konkrétní skutková zjištění a proč odůvodňují použití jím zvolených ustanovení právních předpisů při jejich aplikaci na daný případ.

Pokud se jedná o jednotlivá tvrzená pochybení, žalobkyně považuje za nepřiměřeně přísnou výši sankce za neuzamčení vrat do kompostárny Veltrusy dne 4. 6. 2009, jelikož jde o první zjištěné porušení, navíc žalobkyní přímo nezaviněné (neznámá osoba totiž poškodila zámek, což žalobkyně ihned napravila, jakmile se o tom dozvěděla). Vzhledem k tomu, že žalobkyně provádí pravidelnou kontrolu této kompostárny, je vyloučeno, aby v jejím prostoru došlo k založení tzv. černé skládky, jak dovozuje ČIŽP. Nicméně žalobkyně se snaží v souladu s právními předpisy zabránit

vstupu nepovolaných osob právě oplocením kompostárny, uzamčením vrat, pravidelnou kontrolou prostoru kompostárny, cedulemi s nápisy „zákaz vstupu“ a „soukromý pozemek“. K závěru žalovaného, že ČIŽP se s námitkami žalobkyně vůči výši pokuty řádně vypořádala ve svém rozhodnutí žalobkyně namítá, že ČIŽP se nemohla vypořádat s námitkou žalobkyně ohledně přiměřenosti výše pokuty, jelikož tuto námitku žalobkyně uplatnila až v odvolání, a proto je takový závěr žalované nepodložený a nemá oporu v obsahu spisu.

Podle žalobkyně není správné stanovisko žalovaného, že ČIŽP ve svém rozhodnutí nemusela zmiňovat dílčí protokol ze dne 9. 9. 2009, tedy. Tento protokol je součástí spisu, a tudíž lze předpokládat, že jako takový je také podkladem pro vydání rozhodnutí, obzvláště v situaci, kdy ČIŽP ani žalovaný ve svých rozhodnutích pregnantně neuvádějí výčet podkladů pro rozhodnutí a tuto povinnost obcházejí prostým opisováním obsahu ve spisu založených listin, s čímž nelze souhlasit. Kromě toho ČIŽP ve svém rozhodnutí nijak nevysvětlila rozdíl mezi závěry obsaženými v dílčím protokolu z 9. 9. 2009 a v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 20. 5. 2010, v oznámení o zahájení správního řízení a v napadeném rozhodnutí ČIŽP. Žalobkyně namítá, že dne 9. 9. 2009 byla provedena pouze kontrola listinných dokladů bez prohlídky místa samého, přičemž provedení kontroly na místě samém tohoto dne z dílčího protokolu jednoznačně nevyplývá. Pokud by kontrola dne 9. 9. 2009 byla skutečně provedena také na místě samém, pak ČIŽP nic nebránilo v tom, aby tuto skutečnost zachytila jednoznačným záznamem v citovaném dílčím protokolu, obdobně jako učinila ohledně kontroly dne 4.6. 2009, kdy je evidentní, že šlo o místní šetření. Žalobkyně se proto domnívá, že neobstojí závěr o tom, že tohoto dne neměla být kompostárna opatřena tabulí s uvedením provozní doby. Tento závěr tudíž nemá oporu v obsahu spisu, a proto není možné uložení sankce za údajnou absenci tabule s uvedením provozní doby dne 9. 9. 2009.

Co se týká vytýkaného neuvádění provozní doby na orientační tabuli kompostárny, žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že by tato povinnost byla dána přímo provozním řádem, jelikož v kompostárně Veltrusy platí provozní doba nepravidelná, kdy přebírání odpadů probíhá vždy na základě termínů dohodnutých s jednotlivými dodavateli, tudíž uvedení provozní doby není dost dobře možné, a tak vyžadování vyvěšení tabule s uvedením provozní doby se v tomto kontextu jeví čistě formalistickým.

Pokud jde o množství závlahy, jehož neuvádění v provozním deníku je žalobkyni vytýkáno žalobkyně namítá, že v odůvodnění rozhodnutí ČIŽP chybí uvedení právní normy nebo jiného předpisu, na jejichž základě by žalobkyni stíhala povinnost uvádět v provozním deníku mimo jiné množství závlahy zakládky. To, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil odkaz na bod provozního řádu nemůže tento fakt změnit ani překlenout, jelikož již prvostupňové rozhodnutí musí být jednoznačné a řádně podložené.

K sankcionovanému „neprovádění kontroly dokladů týkajících se kvality přijímaných odpadů, tj. nepožadování protokolů o odběrech vzorků“ žalobkyně uvádí, že nemůže souhlasit s tím, že by měl být nemístným její poukaz na to, že příslušný orgán kontrolující žalobkyni v minulosti, od ní doložení protokolů o odběru vzorků nepožadoval.

Žalobkyně dále nesouhlasila s výkladem správních orgánů týkajícím se 15% podílu přijatého odpadu kat. č. 19 08 05 - kaly z čištění vod do kompostárny Veltrusy, kdy podle názoru obou rozhodujících správních orgánů měla žalobkyně tyto limitní hodnoty překročit. Nelze souhlasit s názorem žalovaného, že do celkového množství přijatých odpadů není možné započítat ostatní „vstupy“, jelikož s nimi žalobkyně nenakládala jako s odpady. Co se rozumí odpadem, totiž definuje zákon o odpadech v ust. § 3, přičemž není podstatné, jak je daný vstup žalobkyni označen, ani to, zda je s ním nakládáno jako s odpadem či nikoli, jelikož jde o movité věci, jichž se někdo jiný zbavil tím, že je předal žalobkyni. Kromě toho ČIŽP namítané překročení limitu 15% i při zahrnutí ostatních vstupů do výpočtu procentuálního podílu množství kalů na celkovém množství přijatých odpadů v roce 2008 v rozsahu 34,43% představuje menší překročení tohoto limitu, než správními orgány namítaný příjem 100% kalů na celkovém množství přijatých odpadů, kterážto skutečnost měla být zohledněna při ukládání sankce. Navíc v dílčím protokolu o průběhu kontroly ze dne 9. 9. 2009 je na str. 2 v bodě „Kontrola podmínky č. 4“ uvedeno, že příjem kalů činil 626 tun a příjem ostatních „vstupů“ byl 6.410 tun, z čehož ČIŽP dovodila, že žalobkyně dodržela limit 15% kalů z celkového přijatého množství odpadů. Žalobkyně namítá, že z odůvodnění rozhodnutí ČIŽP není zřejmé, z jakých konkrétních listin správní orgán získal konkrétní údaje o množství a druhu jednotlivých odpadů přijatých do kompostárny Veltrusy, chybí zde konkrétní odkaz na jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí, kdy nelze souhlasit s tím, že tyto údaje (o množství a druhu jednotlivých odpadů v tom kterém roce) byly obsaženy v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 20. 5. 2010, jelikož skutkové závěry by měly být činěny na základě prvotních dokladů, jež obsahují informace potřebné pro podstatu řízení, za něž lze ve vztahu k množství a druhu přijatých odpadů považovat toliko průběžnou evidenci odpadů a nikoli protokol o kontrolním zjištění.

Ve vztahu k požadavku žalovaného i ČIŽP na provádění mikrobiologických rozborů odpadu kat. č. 19 08 05 na přítomnost nebezpečné vlastnosti - infekčnosti žalobkyně uvádí, že provádění mikrobiologických rozborů k ověření neinfekčnosti kalů není třeba, jelikož žalobkyně od ČOV přebírá pouze stabilizovaný kal, který následně prochází termickou hygienizací.

Žalobkyně rovněž nesouhlasila se způsobem, jímž se žalovaný vypořádal s jejími námitkami vůči výši uložených pokut a způsobu odůvodnění jejich výše ČIŽP. Žalovaný necitlivě hodnotí hledisko závažnosti porušení zákonných povinností, když porušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje v rozsahu kladeném žalobkyni za vinu přikládá rozhodující význam, s tím, že však v daném případě nebylo žádným objektivním způsobem prokázáno ohrožení, natož porušení životního prostředí. Nelze totiž souhlasit s názorem správních orgánů, že by tímto jednáním účastníka mělo dojít ke střednímu stupni ohrožení životního prostředí. Úvaha ČIŽP o nebezpečí v podobě vzniku tzv. černé skládky při výskytu většího množství nezabezpečených odpadů, je nepřipadná a irelevantní, jelikož v daném případě účastník kompostárny řádně provozuje a není jediný důvod se domnívat, že by tam mohla vzniknout černá skládka. Kromě toho, vjezdová vrata nebyla uzamčena pouze v tomto jediném případě, zjištěném ČIŽP, kdy žalobkyně obratem sjednala nápravu, kterážto skutečnost však nenašla svůj adekvátní výraz ve výši ukládané pokuty. Ostatně i kdyby žalobkyně připustila, že by vniknutím nepovolaných osob do areálu kompostárny tyto mohly narušit kompostovací proces a znehodnotit zde uložené suroviny, přesto by odstranění těchto škod způsobených neznámými osobami šlo na vrub žalobkyně, která by na svůj náklad zajistila sjednání

nápravy. Navíc otázka míry ohrožení životního prostředí je ve zkoumaném případě v rovině teoretické, jelikož nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by prokázaly, že životní prostředí bylo skutečně ohroženo, kterážto skutečnost měla být v rozhodnutí ČIŽP i žalovaného citlivěji zohledněna. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem žalovaný ověřil námitku žalobkyně, jíž se domáhala přezkoumání toho, zda přijaté opatření v podobě uložené pokuty je v souladu s veřejným zájmem a zda koresponduje požadavku správního řádu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že správní orgán dbal na to, aby byly splněny podmínky dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, což žalobkyně považuje za nedostatečné.

Co se týká výše uložených pokut, žalobkyně namítá, že sankce jsou nepřiměřeně vysoké a neodpovídají jak „závažnosti“ žalobkyni vytýkaných pochybení tak ani skutečnosti, že de facto nedošlo k ohrožení ani k narušení životního prostředí nepříznivými vlivy. Žalobkyně si je vědoma toho, že rozhodnutí o výši sankce podléhá správnímu uvážení, jež by však mělo odrážet a vhodným způsobem reflektovat hlediska závažnosti ohrožení životního prostředí a míru poškození životního prostředí a po jejich podrobném posouzení by měl žalovaný pečlivě zvážit konkrétní výši sankce. Žalobkyně se domnívá, že ukládání sankcí za zásahy do životního prostředí je jednou z forem, jak dosáhnout prosazení zákona o odpadech v praxi, a proto by sankce měly vůči podnikatelským subjektům plnit především stimulující a výchovnou funkci, nikoli výlučně represivní. Konečně pak je třeba připomenout i to, že se rozhodně nelze spokojit s tím, aby vyměřená sankce byla nahlížena jen z hlediska souladu s právním předpisem, a tudíž v odpovídajícím rozpětí, ale je třeba mít na paměti zejména přezkoumatelnost takového uvážení a předvídatelnost rozhodnutí o výši sankce. Žalobkyně tedy uzavřela s tím, že popsaný postup jak ČIŽP, tak žalovaného je v rozporu s právními předpisy, a porušuje také principy dobré správy (soulad rozhodnutí správních orgánů a jejich postupů s právem, předvídatelnost a přesvědčivost rozhodování správních orgánů).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě všechny námitky žalobkyně odmítl a trval na správnosti napadeného rozhodnutí.

Při jednání soudu dne 2. dubna 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřený zástupce žalobce navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud musel přisvědčit již první žalobní námitce, v níž žalobkyně poukazovala na to, že výrok napadeného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí neodpovídá ustanovení § 90 správního řádu.

Podle této normy odvolací orgán posoudí rozhodnutí správního orgánu I. stupně a shledá-li, že je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, pak podle ustanovení odstavců 1 až 4 citované normy podle okolností takové rozhodnutí buď zruší a řízení zastaví, nebo je zruší a věc vrátí správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, anebo toto rozhodnutí změní. Pokud však neshledá důvod pro postup podle odstavců 1

až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí; jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

V projednávané věci je zřejmé, že Ministerstvo životního prostředí neshledalo důvod ani ke zrušení prvostupňového rozhodnutí České inspekce životního prostředí, ani k jeho změně, tudíž bylo na místě, aby odvolání zamítlo a rozhodnutí ČIŽP potvrdilo.

Výrok napadeného rozhodnutí však takto formulován není, protože je v něm sice uvedeno, že rozhodnutí České inspekce životního prostředí se potvrzuje, ale zcela v něm absentuje správním řádem předepsaný výrok o zamítnutí odvolání. Tuto vadu nelze považovat za pouze formální, neboť se týká výroku rozhodnutí jakožto nejpodstatnější část rozhodnutí, z níž je zřejmé, jak správní orgán projednávanou věc vyřešil. Konstatovaná absence pak znamená, že výrok rozhodnutí postrádá podstatnou informaci o tom, jak bylo s odvoláním naloženo.

Za tohoto stavu věci tedy soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti.

S dalšími námitkami, uplatněnými v žalobě se soud vypořádal v tom rozsahu, v jakém to vzhledem k povaze věci bylo možné.

Soud neshledal důvodnou námitku vůči formálním nedostatkům napadeného rozhodnutí, tedy absenci podpisu a otisku úředního razítka. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že originál rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, který je ve spise založen, obsahuje jak otisk úředního razítka žalovaného, tak i podpis oprávněné úřední osoby, zde ředitele odboru výkonu státní správy I Ing. M. K., a z hlediska náležitostí podle ust. § 69 odst. 1 správního řádu. Absence těchto náležitostí na vyhotovení, které bylo doručeno žalobkyni (jejímu zástupci), není na závadu, neboť se jednalo o stejnopis rozhodnutí, nikoliv jeho originál. Rovněž pak je zcela bezpodstatné, zda tento stejnopis, doručený prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, obsahoval ověřovací doložku o konverzi anebo zda tato listina byla podepsána platným elektronickým podpisem. Napadené rozhodnutí tedy není z tohoto důvodu ani nezákonné, ani nicotné.

Důvodná není ani námitka ohledně nesprávného doručení rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně z důvodu absence platného elektronického podpisu. Z tvrzení žalobce i z obsahu správního spisu je zřejmé, že toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno do datové schránky. Ohledně průkaznosti tohoto způsobu doručování je třeba vycházet z ustanoví § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.

Vzhledem k tomu soud konstatoval, že tato forma doručení splňovala požadavky na podpis tohoto podání, nahrazujíc plně podpis vlastnoruční, případně elektronický, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně není ani nezákonné, ani nicotné.

Pokud pak jde o námitky směřující vůči věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud dospěl k závěru, že není na místě se jimi zabývat za stavu, kdy napadené rozhodnutí žalovaného se zrušuje pro chybějící výrok o tom, jak bylo naloženo s odvoláním žalobce. Teprve poté, kdy žalovaný věc v odvolacím řízení znovu projedná a vydá nové, bezvadné rozhodnutí o odvolání, bude možno případně takové rozhodnutí přezkoumat i z hlediska jeho věcné správnosti a zákonnosti. Za současného stavu věci by soud takový postup považoval za předčasný.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je z výše uvedeného důvodu nepřezkoumatelné, a proto je podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč, a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby (převzetí věci, žaloba) po 2100,- Kč, a dále za jeden úkon právní služby za 3100,- (účast u jednání) a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty, a dále z náhrady za promeškaný čas deseti půlhodin při cestě k jednání na trase Brno – Praha a zpět (420 km) ve výši 1000,- Kč a cestovného na této trase podle vstupních údajů o průměrné spotřebě a ceně benzínu Natural 95 na č.l. 52 soudního spisu ve výši 2545,- Kč. Náhradu v celkové výši 15 467,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jana Svobody, advokáta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. dubna 2015

Za správnost vyhotovení:
Beranová

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu